

CAMINS

Reneix la llum de la matinada mentre els somnis, vestits de nit, es despullen i abracen a la realitat d'un nou dia.

-Bon dia amor! T'estimo!

- Bon dia amor! Jo també t'estimo! - Li responc tot ficant el meu cap sobre el seu pit, just allí on les llàgrimes no em fan mal.

Sensacions a flor de pell que el pas del temps ha tatuat en els nostres cors.

- Aniràs a veure a la mare avui?

- Sí, perquè aquesta nit, pensant en ella, no he pogut dormir.

- Bé... ja m'ho pensava perquè bellugaves molt. Ja t'ho he dit moltes vegades i t'ho torno a repetir, la teva mare ja no és la mateixa d'abans, ara ja no pots parlar ni raonar amb ella com ho feies anys enrere. Has d'intentar de no barallar-te perquè no en trauràs res. L'has de tractar amb molt d'amor i paciència però a l'hora també amb fermesa i quan li dius que "no", t'has de mantenir fidel a la teva decisió, encara que et costi, encara que et plori, encara que et cridi; procurant que tot el que et diu no t'afecti massa perquè sinó acabaràs malament. T'estimo i pateixo per tu perquè no et veig bé.

I després un petó i un somriure als llavis i aquella tendra mirada que atura el temps i em porta a pensar que, el que realment importa ,no és on, ni quan ni com, sinó amb qui tinc la sort de compartir la meva vida.

Quan vaig arribar, ella, també s'acabava de despertar, i se'm va quedar mirant i va intentar somriure. Va ser una cosa que tan sols va durar un instant o potser ni tan sols va passar de debò, no ho sé, però a mi, m'ho va semblar i em va fer tan feliç poder contemplar aquell somris que asserenava la meva ànima!

- *Bon dia mama! Què tal has dormit avui?*

- *Malament, com sempre, ja no sé perquè m'ho preguntes.*

- *Ja saps que el metge et va receptar unes pastilles perquè poguessis descansar millor.*

- *No me'n parlis d'aquelles pastilles perquè no me les prengre, vet aquí el que tu voldries, que dormís tot el dia per deixar-te tranquil·la!*

Li preparo l'esmorzar: un suc i un mini entrepà de pernil

- *Avui no en vull de suc o millor dit, ja no vull que me'n portis més.*

- *Per què?*

- *Perquè ja m'he cansat de tants sucs. I aquest entrepà no es pot menjar. El pernil no val res i el pa sembla una goma que no em puc empassar ni treure de la boca.*

En aquells moments, l'aire es torna espès i m'embolcalla amb records desats al calaix de la memòria, allà on passat, present i futur es barregen en la fràgil i senzilla quietud d'un gèlid matí.

- *Et preparo la dutxa i després et posaré crema i et faré aquell massatge que tan t'agrada....*

- *No cal que em preparis res, no tinc ganes de dutxar-me, i a més a més no em va agradar com m'ho vas fer la última vegada.*

- *Fa molts dies que no et dutxes i t'aniria bé...*

- *Què vols dir? Que faig pudor? Jo ja em rento com puc i quan vull.*

- *Jo no dic que facis pudor però si et dutxes, et relaxaràs i et sentiràs millor, ja ho veuràs.*

- *Doncs si relaxa, potser que et dutxis tu, perquè darrerament estàs molt nerviosa. I, a més a més, avui no en tinc ganes, o sigui que no se'n parli més.*

Llavors bé quan li dic allò que no li agrada gens d'escoltar i es desencadena el daltabaix:

- Ets pitjor que una criatura mama!

- Calla, marxa, fora d'aquí, no et vull veure ni sentir mai més, deixa'm sola!

I és precisament en aquests moments quan ella em clava la mirada i buida tot el seu ésser directament als meus ulls.

- Si has de venir aquí només per escridassar-me no cal que vinguis, Jo ja sé com penso i tu també ho saps, i per tant, no em vinguis ara amb idees noves perquè no em canviaràs

Tots plegats, hem heretat patrons de conducta i maneres de reaccionar en una mesura molt més gran del que nosaltres mateixos volem reconèixer i, assimilar-ho, no ens resulta gens fàcil.

I és llavors quan suro en la fràgil quietud de vells records que es barregen amb ràbies, impotències i enyorances, mentre en el meu subconscient, intento cercar dreces que, altre cop, m'atansin a ella.

El meu cor bateja amb força, mentre els meus sentiments tracten de lluitar, inútilment, contra el corrent que amenaça d'arrossegat-me per aquest camí que, dia a dia, se'm fa més dur i impracticable i on els records es perden i el passat es transforma en un objecte sense nom ni memòria, en mig del camí que em mena, a convertir-me en MARE de la meva MARE.

Voldria veure-hi clar, necessito veure-hi clar!. I, ho confesso, tinc por!

En l'espai d'aquests darrers mesos s'ha produït un canvi en la meva vida, doncs hem sentit com si, a dins meu, s'anessin acumulant tota una sèrie de petites metamorfosis que em condueixen a una gran revolució que sacseja els pilars de la meva existència.

- Mama, vols que anem al Mirador a tocar ferro i a contemplar el mar que a tu tan t'agrada? Avui fa bon dia i les vistes seran esplèndides.

Tensa espera... i entre tant, vaig posant en ordre els meus records i els pensaments i fins i tot els mots que, a poc a poc, vaig esfilagarsant, fins que sento el fil d'una veu interior que es converteix talment en paraula d'infant suplicant:

- Ja saps que jo sola no hi puc anar, però si tu m'acompanyes, si tens temps, si vols i pots..., m'agradaria tant tornar a veure el mar!

I allí, davant del seu mar, viatja amb ell i xiuxiueja amb ell, a través d'uns mots que s'enlairen ingràvids vers l'infinit interior d'una dolça melodia, just en aquell espai on els records es buiden dins d'un mirall d'absències. I plenament convençuda de que, a l'altra banda del seu mar, hi ha un país on sobreviurà, nua i sense cap mena d'equipatge.

I en mig d'aquell univers d'aigua i sal, de so i silenci, jo també intento comprendre les seves pors, fruit de la crua realitat que l'envolta.

Ara ja he après que les coses més petites son les que tenen més valor, aquelles que pots copsar i encabir en una ma i al cor. Tot el demés ens depassa i tan sols fa soroll i ens neguiteja i ens distreu del que realment és important.

Agafades de la ma, intentem robar-li bocins al temps, refent camins i seguint petjades que el vent esborra.

DANA